

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Walo

Pagbubunyag ng Symbolismong Propetiko: Isang Komprehensibong Pagsusuri sa Pitong Pakakak sa Aklat ng Pahayag

Jeff Pippenger
2024-02-29

Ipinagkalooban si William Miller ng dakilang liwanag hinggil sa pitong iglesia, sa pitong tatak, at sa pitong trumpeta sa aklat ng Apocalipsis. Inilagay niya ang mga simbolong propetiko na iyon sa loob ng balangkas ng dalawang mapangwasak na kapangyarihan—ang paganismo na sinundan ng papalismo. Hindi niya nakita ang lahat ng propetikong katangian ng mga simbolong iyon, subalit ang kaniyang nakita ang nagtatag ng saligang pagkaunawa sa panloob na kasaysayan at panlabas na kasaysayan ng iglesia ng Diyos mula sa kapanahunan ng mga apostol hanggang sa katapusan ng sanlibutan. Ang panloob na kasaysayan ay kinatawan ng mga iglesia, at ang panlabas na kasaysayan ng mga iglesia ay kinatawan ng mga tatak. Nakita niya na ang mga trumpeta ay mga simbolo ng hatol ng Diyos laban sa Roma, na siyang tipo ng hatol ng Diyos laban sa Roma sa wakas ng sanlibutan, bagaman hindi niya nakita na ang Roma sa wakas ng sanlibutan ay binubuo ng isang tatluhanang pagkakaisa.

Ang aklat na isinulat ni Uriah Smith na pinamagatang Daniel and Revelation ay naglalaman ng ilang maling kaisipan, ngunit kinilala ito ni Sister White bilang “ang tumutulong na kamay ng Diyos.” Tinukoy niyang ito’y dapat ipamahagi kasama ng The Great Controversy, Patriarchs and Prophets, at The Desire of Ages. Ang kanyang matibay na pag-endorso ay hindi nangangahulugang ang aklat ay nasa kaparehong antas ng pagka-inspirado gaya ng kanyang mga aklat, kundi na ang aklat ay naglalaman ng “dakilang katuruan” at naging kasangkapan sa “pagdadala ng maraming mahalagang kaluluwa sa kaalaman ng katotohanan.”

Gumagamit ang aklat ng Mileritang lohikang propetiko, kalakip ang mga konsepto ng propesiya na hindi pa natunghayan bago ang Oktubre 22, 1844. Tutukoy kami sa mga sipi sa aklat habang ilalatag namin ang tatluhanang aplikasyon ng tatlong 'Sa Aba'.

Ipinahayag ni Miller na ang "pitong trumpeta ay kasaysayan ng pitong natatangi at mabibigat na paghatol na ipinadala sa lupa, o sa kahariang Romano." Ang unang apat na trumpeta ay kumakatawan sa mga paghatol na ipinasapit sa Romang pagano, at ang ikalima at ikaanim na trumpeta ay mga paghatol ng Diyos na ipinasapit sa Romang papal, ngunit hindi kinilala ni Miller na ang ikapitong trumpeta ay kumakatawan sa paghatol ng Diyos laban sa Makabagong Roma. Tungkol sa pitong tatak at pitong trumpeta ng Apocalipsis, sumulat si Uriah Smith:

Matapos tanggapin ang aklat, agad na sinimulan ng Kordero ang pagbubukas ng mga tatak; at ang pansin ng apostol ay itinoon sa mga tagpong nagaganap sa ilalim ng bawat tatak. Ang bilang na pito ay napuna na sa Kasulatan bilang nagsasaad ng kapunuan at kasakdalan. Samakatuwid, ang pitong tatak ay sumasaklaw sa kabuuan ng isang tiyak na uri ng mga pangyayari; subalit ang pag-aakalang umaabot lamang ang mga ito, marahil, hanggang sa

panahon ni Constantino, at na ang pitong trumpeta ay isa pang serye mula roon pasulong, ay hindi maaaring tama. Ang mga trumpeta ay nagsasaad ng isang serye ng mga pangyayaring nagaganap kasabay ng mga kaganapan ng mga tatak, ngunit lubos na naiiba ang katangian. Ang trumpeta ay sagisag ng digmaan; kaya't ang mga trumpeta ay nagsasaad ng malalaking kaguluhang pampulitika na magaganap sa gitna ng mga bansa sa kapanahunan ng ebanghelyo. Ang mga tatak naman ay nagsasaad ng mga pangyayaring may relihiyosong katangian, at naglalaman ng kasaysayan ng iglesia mula sa pagbubukas ng kapanahunang Kristiyano hanggang sa pagparito ni Cristo. Uriah Smith, Daniel at Pahayag, 431.

Ang trumpeta ay isang sagisag ng digmaan at kaguluhang pampulitika. Hinggil sa ikalawang talata ng ikawalong kabanata ng Aklat ng Pahayag, sinabi ni Smith:

'TALATA 2. At nakita ko ang pitong anghel na nakatayo sa harapan ng Diyos; at sa kanila ay ibinigay ang pitong trompeta.'

"Ang talatang ito ay nagpapakilala ng isang bago at bukod na serye ng mga pangyayari. Sa mga tatak ay naipakita ang kasaysayan ng iglesia sa tinatawag na dispensasyon ng ebanghelyo. Sa pitong trumpeta, na ngayo'y ipinakikilala, ipinapahayag ang mga pangunahing pangyayaring pampolitika at pandigma na magaganap sa gayunding panahon." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Ang ikapitong tatak ay binuksan sa unang anim na talata ng ikawalong kabanata ng Pahayag, at sa konteksto ng pagbubukas ng ikapitong tatak, pitong anghel na may pitong trumpeta ang inihanda upang hipan ang kanilang mga trumpeta.

At nang buksan niya ang ikapitong tatak, nagkaroon ng katahimikan sa langit na tumagal nang halos kalahating oras. At nakita ko ang pitong anghel na nangakatayo sa harap ng Diyos; at sa kanila ay ibinigay ang pitong pakakak. At dumating ang isa pang anghel at tumayo sa dambana, na may gintong insensaryo; at binigyan siya ng maraming kamangyan, upang ihandog niya iyon, kalakip ng mga panalangin ng lahat ng mga banal, sa gintong dambanang nasa harap ng trono. At ang usok ng kamangyan, na kalakip ng mga panalangin ng mga banal, ay umakyat sa harap ng Diyos mula sa kamay ng anghel. At kinuha ng anghel ang insensaryo, at pinuno ito ng apoy mula sa dambana, at inihagis ito sa lupa: at nagkaroon ng mga tinig, at mga kulog, at mga kidlat, at isang lindol. At ang pitong anghel na may mga pitong pakakak ay naghanda upang hipan ang mga iyon. Apocalipsis 8:1-6.

May isang propetikong anomaliya na matagal na nating tinutukoy sa mga naunang artikulo, ngunit hindi pa natin tahasang tinalakay ang natatangi nitong kaganapang propetiko. Ang naturang anomaliya ay ito: ang mga simbolo na kumakatawan sa isang pagkakasunod ng mga palatandaan sa landas sa kasaysayang propetiko ay pawang pinagsasama-sama sa wakas ng kasaysayang kanilang kinakatawan. Ipinakita natin na ang apat na salinlahi ng Laodiceang Adventismo na kinakatawan ng apat na karumaldumal sa Ezekiel kabanata walo ay nagmarka ng mga tiyak na palatandaan sa landas, ngunit ang bawat isa sa mga iyon, bilang pagsubok, ay nauulit sa kasaysayan ng paglalagay ng tatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Matatagpuan din ang anomaliyang ito sa pitong trompeta, sapagkat bagaman kinakatawan nila ang mga tiyak na paghatol sa paganong Roma, sa Roma ng Papado, at sa makabagong Roma, ang lahat ng iyon ay muling nagkakatipon kapag

nagsimula na ang pagpapatupad ng hatol sa makabagong Roma sa nalalapit na batas ng Linggo.

Ang pitong trompeta ay may mga tiyak na petsa kung kailan nagkaroon ng katuparan ang mga ito noong nakaraan, ngunit inilalagay din ni Sister White ang pitong anghel na may pitong trompeta sa Kabanata 8 ng Apocalipsis, sa kasaysayan ng nalalapit na batas ng Linggo.

"At nang buksan niya ang ikalimang tatak, nakita ko sa ilalim ng dambana ang mga kaluluwa ng mga pinatay dahil sa salita ng Diyos, at dahil sa patotoong kanilang tinanganan: at sila'y sumigaw nang malakas, na sinasabi, Hanggang kailan, O Panginoon, banal at tunay, hindi Ka hahatol at maghihiganti ng aming dugo sa mga nananahan sa lupa? At binigyan ang bawat isa sa kanila ng maputing balabal [Sila ay ipinahayag na dalisay at banal]; at sa kanila'y sinabi na magpahinga pa sila nang sandaling panahon, hanggang sa maganap din ang bilang ng kanilang mga kapuwa-lingkod at ng kanilang mga kapatid, na papatayin na gaya nila' [Apocalipsis 6:9-11]. Dito'y iniharap kay Juan ang mga tagpo na hindi pa nagaganap sa katunayan, kundi yaong mangyayari sa isang panahon sa hinaharap."

"Sinipi ang Pahayag 8:1-4." Manuscript Releases, tomo 20, 197.

Sa naunang sipi, inaangkop ni Sister White ang diyologo at katuparan ng ikalimang tatak sa kapanahunan na ang pitong anghel ay malapit nang humudyat sa kabanata walo, ngunit inilalagay din niya ang gayunding paglalarawan sa kasaysayan ng dalawang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo.

"Nang buksan ang ikalimang tatak, nakita ni Juan na Tagakita sa pangitain, sa ilalim ng dambana, ang kapulungan ng mga pinaslang dahil sa Salita ng Diyos at sa patotoo ni Jesucristo. Pagkaraan nito, sumunod ang mga tagpong inilalarawan sa ika-labingwalong kabanata ng Apocalipsis, kung kailan ang mga tapat at tunay ay tinatawag na lumabas mula sa Babilonia. [Apocalipsis 18:1-5, sinipi.]" Manuscript Releases, tomo 20, 14.

Ang pitong trumpeta ay kumakatawan sa hatol ng Diyos sa kasaysayan ng paganong Roma, ng papal na Roma, at ng Modernong Roma, ngunit kinakatawan din ang mga ito sa kasaysayan ng Setyembre 11, 2001, at sa ikalawang tinig ng nalalapit na batas ng Linggo. Matapos talakayin ang mga unang anim na talata ng Kabanata Walo ng Apocalipsis, sinimulan ni Uriah Smith na ilahad ang mga makasaysayang katuparan ng unang apat na trumpeta.

Muling binabalikan dito ang paksa ng pitong trumpeta, at sinasaklaw nito ang natitirang bahagi ng kabanatang ito at ang buong kabanata 9. Ang pitong anghel ay naghahanda upang patunugin ang kanilang mga trumpeta. Ang kanilang pagpapatunog ay kumukumpleto sa propesiya sa Daniel, kabanata 2 at 7, na nagsisimula sa pagkakawatak-watak ng dating Imperyong Romano sa sampung bahagi, na ang paglalarawan nito ay nasa unang apat na trumpeta. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

Kinikilala ni Smith na ang unang apat na trompeta ay mga paghatol ng Diyos laban sa paganong Roma. Binanggit niya ang ika-pitong talata na tumutukoy sa mga propetikong katangian ng unang trompeta, at pagkatapos ay tinukoy niya ang katuparang makasaysayan nito.

Ang unang matindi at mabigat na paghatol na sumapit sa Kanlurang Roma sa panahon ng pagbagsak nito ay ang digmaan laban sa mga Goth sa pamumuno ni Alaric, na nagbukas ng daan para sa mga sumunod na pagsalakay. Ang pagkamatay ni Theodosius, ang emperador ng Roma, ay naganap noong Enero, 395, at bago matapos ang taglamig, ang mga Goth sa pamumuno ni Alaric ay humawak na ng sandata laban sa imperyo.

Ang unang pananalakay sa ilalim ng pamumuno ni Alaric ay sumalanta sa Thrace, Macedonia, Attica, at Peloponnesus, ngunit hindi nakaabot sa lungsod ng Roma. Sa ikalawang pananalakay, gayunman, tinawid ng pinunong Goth ang Alps at ang Apennines at lumitaw sa harap ng mga pader ng 'walang-hanggang lungsod,' na di naglaon ay nahulog na biktima sa bangis ng mga barbaro.

"Ang hihip ng unang pakakak ay may kinalalagyang panahon sa bandang pagtatapos ng ikaapat na siglo at pasulong, at tumutukoy sa mga pananalakay na naglalagay sa Imperyong Romano sa pagkatiwangwang na isinagawa ng mga Goth." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Kinilala ni Smith si Alaric bilang sagisag ng paghatol ng Diyos sa paganong Roma na kinakatawan ng unang trumpeta. Bawat isa sa mga trumpeta ay may makasaysayang tauhan na kumakatawan dito; si Alaric ang kumakatawan sa pagdating ng unang trumpeta sa katapusan ng ikaapat na siglo. Hindi maaaring nakita ni Miller na ang trumpetang ito ay ipinasapit sa Roma dahil sa pagpapatupad ng pagbabanal ng Linggo, sapagkat si Miller ay nagbabanal ng Linggo. Hindi rin napansin ni Smith ang katotohanang ito, ngunit kinilala ni Smith na ang unang ipinatupad na batas sa pagbabanal ng Linggo ay ipinasa ni Constantine noong taong 321. Ang panuntunang propetiko na kaugnay ng pagpapatupad ng pagbabanal ng Linggo ay laging gayon din, sapagkat ang Diyos ay hindi nagbabago, at ang tuntuning iyon ay na "ang pambansang pagtalikod sa pananampalataya ay sinusundan ng pambansang pagkasira." Kinakatawan ni Alaric ang simula ng pambansang pagkasira na nagsimula sa mismong panahong ipinasa ni Constantine ang unang batas sa pagbabanal ng Linggo.

Nagpapatuloy si Smith sa pamamagitan ng pagsipi sa ika-walong talata, na tumutukoy sa ikalawang trumpeta, at pagkatapos ay ipinagpapatuloy niya ang kaniyang komentaryo:

Ang imperyong Romano, pagkatapos ni Constantino, ay hinati sa tatlong bahagi; kaya't madalas ang pahayag, "ikatlong bahagi ng mga tao," atbp., bilang pagtutukoy sa ikatlong bahagi ng imperyo na nasa ilalim ng hagupit. Ang paghahating ito ng kahariang Romano ay ginawa sa pagkamatay ni Constantino, sa pagitan ng kaniyang tatlong anak, sina Constantius, Constantino II, at Constans. Si Constantius ay namahala sa Silangan, at itinakda niya ang kaniyang residensiya sa Constantinople, ang kabisera ng imperyo. Si Constantino II ay namahala sa Britanya, Galia, at Espanya. Si Constans ay namahala sa Illyricum, Aprika, at Italya. (Tingnan ang Ecclesiastical History ni Sabine, p. 155.) Tungkol sa kilalang katunayang pangkasaysayang ito, si Elliott, gaya ng sinipi ni Albert Barnes, sa kaniyang mga paliwanag sa Apocalipsis 12:4, ay nagsabi: "Dalawang ulit, hindi bababa, bago ang imperyong Romano ay nahating pangmatagalan sa dalawang bahagi, ang Silangan at ang Kanluran, nagkaroon ng tatluhan paghahati ng imperyo. Ang una ay naganap noong A.D. 311, nang ito'y hinati kina

Constantino, Licinius, at Maximin; ang isa pa, A.D. 337, sa pagkamatay ni Constantino, kina Constans at Constantius.” Uriah Smith, Daniel at Apocalipsis, 480.

Ang penomenong makasaysayan ng pagkakahati ng Roma sa tatlong bahagi, at maging sa dalawang bahagi, na binabanggit ng mga historyador na sinisipi ni Smith, ay ang mga elemento ng Roma na nagtutukoy sa tatluhang unyon ng Makabagong Roma, na bumubuo ng isang kaayusang nahahati sa dalawa, na kumakatawan sa pagsasanib ng simbahan at estado. Sa pagpapatuloy ni Smith, kaniyang tinutukoy ang makasaysayang pigurang kaugnay ng ikalawang trumpeta.

Ang kasaysayang nagbibigay-larawan sa pag-ihip ng ikalawang pakakak ay maliwanag na tumutukoy sa pananalakay at pagsakop sa Aprika, at pagkaraan sa Italya, ng kakila-kilabot na si Genseric. Ang kaniyang mga pagsakop ay sa kalakhan ay PANDAGAT; at ang kaniyang mga pagtatagumpay ay “na wari’y isang malaking bundok na nagliliyab sa apoy, na inihagis sa dagat.” Aling talinghaga ang higit pa, o kahit kasinghusay, na makapaglalarawan sa banggaan ng mga hukbong-dagat, at sa pangkalahatang pagkawasak na dulot ng digmaan sa mga baybaying-dagat? Sa pagpapaliwanag ng pakakak na ito, dapat nating hanapin ang ilang pangyayaring magkakaroon ng natatanging kaugnayan sa daigdig ng kalakalan. Ang simbolong ginamit ay likás na nagbubunsod sa atin na maghanap ng pag-aalimpuyo at kaguluhan. Walang iba kundi isang mabangis na digmaang pandagat ang makatutupad sa hulang ito. Kung ang pag-ihip ng unang apat na pakakak ay tumutukoy sa apat na natatanging pangyayaring nag-ambag sa pagbagsak ng Imperyong Romano, at ang unang pakakak ay tumutukoy sa mga pananalanta ng mga Goth sa ilalim ni Alaric, dito ay likás nating hahanapin ang sumunod na akto ng pananalakay na yumanig sa kapangyarihang Romano at nag-ambag sa pagbagsak nito. Ang sumunod na dakilang pananakop ay yaong sa “kakila-kilabot na si Genseric,” na nangunguna sa mga Vandal. Ang kaniyang kapanahunan ng pananakop ay sumaklaw sa mga taong A.D. 428–468. Ang dakilang pinunong Vandal na ito ay may punong-himpilan sa Aprika. . .

“Tungkol sa mahalagang bahaging ginampanan ng mapangahas na korsaryong ito sa pagbagsak ng Roma, gumamit si Ginoong Gibbon ng ganitong makahulugang pananalita: ‘Si Genseric, isang pangalan na, sa pagkawasak ng Imperyong Romano, ay karapat-dapat na kahanay ng mga pangalan nina Alaric at Attila.’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Si Smith, habang sinisipi ang mananalaysay na si Gibbon, na tumukoy sa makasaysayang mga sagisag ng unang tatlong trumpeta, ay tinukoy na si Genseric ang ikalawang trumpeta at pagkatapos ay sinabi na si Genseric ay “karapat-dapat na kapantay sa ranggo nina Alaric at Attila.” Si Alaric ang unang trumpeta, si Genseric ang ikalawa, at si Attila, ang Hun, ang ikatlong trumpeta, na tinatalakay sa ikasampung talata. Itinuro ni Smith na ang ikalawang trumpeta, na kinakatawan ni Genseric, ay tumutukoy sa kasaysayan ng “428-468.” Pagkatapos ay sinipi ni Smith ang ikasampung talata na nagpapakilala ng ikatlong trumpeta, at ipinagpatuloy niya ang kaniyang salaysay:

Sa pagpapakahulugan at paglalapat ng bahaging ito, dinadala tayo sa ikatlong mahalagang pangyayari na nagresulta sa pagpabagsak ng Imperyong Romano. At sa pagtuklas ng

makasaysayang katuparan ng ikatlong pakakak na ito, magkakautang tayo sa Mga Tala ni Dr. Albert Barnes ng ilang sipi. Sa pagpapaliwanag ng Kasulatang ito, kinakailangan, gaya ng sabi ng komentador na ito, “Na dapat may isang pinunò o mandirigma na maihahambing sa isang nagliliyab na bulalakaw; na ang landasin ay pambihirang maningning; na biglang lilitaw na tulad ng isang nagliliyab na bituin, at saka maglalaho na gaya ng isang bituin na ang liwanag ay napatay sa mga tubig.” — Mga Tala sa Apocalipsis 8.

Ipinagpapalagay dito na ang pakakak na ito ay may alusyon sa mga digmaang sumasalanta at mga mababangis na pananalakay ni Attila laban sa kapangyarihang Romano, na kanyang isinagawa bilang pinuno sa unahan ng kaniyang mga pulutong ng mga Hun. . .

'At ang Pangalan ng Bituin ay Tinatawag na Ajenjo [nagsasaad ng mapapait na kahihinatnan].'
Ang mga salitang ito—na higit na malapit ang kaugnayan nito sa naunang talata, gaya ng ipinahihiwatig maging ng bantas sa ating bersiyon—ay nagpapagunita sa atin, sa isang saglit, ng katauhan ni Attila, ng kapighatiang siya ang may-akda o naging kasangkapan niyon, at ng sindak na pinukaw ng kanyang pangalan.

"'Ganap na paglipol at pagbura,' ang mga katagang pinakamainam na tumutukoy sa mga kalamidad na kaniyang idinulot. Tinagurian niya ang kaniyang sarili, 'Ang Hagupit ng Diyos.'" Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Ang kasaysayan ng ikatlong trumpeta, na kinakatawan ni Attila the Hun, ay sumasaklaw mula sa taong 441 hanggang sa kaniyang kamatayan noong 453. Pagkatapos ay sinipi ni Smith ang talatang labindalawa, na naglalahad ng ikaapat na trumpeta at naglalarawan sa barbarong monarkang si Odoacer, kung saan ang tatluhang simbolismo ng Kanlurang Roma ay kinakatawan ng araw, ng buwan, at ng mga bituin. Tinutukoy niya ang tatlong simbolo bilang mga sagisag ng “araw, buwan, at mga bituin—for they are undoubtedly here used as symbols—evidently denote the great luminaries of the Roman government,—its emperors, senators, and consuls.” Binabanggit ni Obispo Newton na ang huling emperador ng Kanlurang Roma ay si Romulus, na sa pag-uyam ay tinawag na Augustulus, o ang “maliit na Augustus.” Bumagsak ang Kanlurang Roma noong A.D. 476. Gayunman, bagama’t napawi ang araw ng Roma, bahagya pang nagliwanag ang mga pangalawang tanglaw nito samantalang nanatiling umiiral ang senado at mga konsul. Ngunit matapos ang maraming kabiguang sibil at mga pagbabago ng kapalarang pampolitika, sa kalaunan, noong A.D. 566, tuluyang nabuwal ang buong kaayusan ng sinaunang pamahalaan, at ang Roma mismo ay ibinaba mula sa pagiging emperatris ng daigdig tungo sa isang abang dukado na nagbabayad-tributo sa Exarch ng Ravenna. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Dito natin nasusumpungan ang isa pang saksi sa tatluhang pagkakahati ng Roma, na nagsisilbing paunang larawan ng tatluhang pagkakaisa ng makabagong Roma. Sa Silangang Roma, sa ilalim ni Emperador Constantino, ang tatluhang pagkakahati ay kinatawan ng kaniyang tatlong anak na lalaki; ngunit sa Kanlurang Roma, ito naman ay ang kanilang tatluhang anyo ng pamahalaan. Pagkaraan, tinukoy ni Smith na ang araw, buwan, at mga bituin ay kumakatawan sa isang tiyak na pagkakasunod-sunod kung saan pinabagsak ang Kanlurang Roma. Tinapos niya ang kaniyang salaysay sa pamamagitan ng sumusunod na pambungad ng huling tatlong trumpeta.

Bagaman nakapanghihilakbot ang mga kapahamakang ipinasapit sa imperyo ng mga unang pagsalakay ng mga barbarong ito, higit na magaan ang mga yaon kung itatambis sa mga kapahamakang darating. Ang mga yaon ay wari lamang na pasimulang mga patak ng ambon bago ang rumaragasang baha na malapit nang bumuhos sa sanlibutang Romano. Ang tatlong natitirang pakakak ay nababalot ng ulap ng kasawian, gaya ng inilalahad sa mga sumusunod na talata.

'TALATA 13. At nakita at narinig ko ang isang anghel na lumilipad sa kalagitnaan ng langit, na nagsasabi sa malakas na tinig, Sa aba, sa aba, sa aba, sa mga nananahan sa lupa, dahil sa iba pang mga tinig ng pakakak ng tatlong anghel, na magsisihhip pa.'

Ang anghel na ito ay hindi kabilang sa serye ng pitong anghel na may pakakak, kundi isang tagapagpahayag lamang na ang tatlong natitirang pakakak ay mga pakakak ng kasawian, sapagkat lalong kakilakilabot na mga pangyayari ang magaganap sa pagtunog ng mga ito. Kaya ang kasunod, o ang ikalimang pakakak, ang unang kasawian; ang ikaanim na pakakak, ang ikalawang kasawian; at ang ikapito, na siyang huli sa seryeng ito ng pitong pakakak, ang ikatlong kasawian. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Ipagpapatuloy natin sa susunod na artikulo ang pagtalakay hinggil sa tatlong 'Woe' ng trumpeta.

Ang mga kasakunaan ng Imperyal na Roma sa pagbagsak nito ay naipahayag hanggang sa pinakahuli, hanggang sa ang Roma ay wala nang emperador, ni konsul, ni senado. 'Sa ilalim ng mga Eksarka ng Ravenna, ibinaba ang Roma sa ikalawang antas.' Ang ikatlong bahagi ng araw ay tinamaan, at ang ikatlong bahagi ng buwan, at ang ikatlong bahagi ng mga bituin. Ang angkan ng mga Cesar ay hindi nalipol kasabay ng mga emperador ng Kanluran. Ang Roma, bago ang pagbagsak nito, ay nagtaglay lamang ng isang bahagi ng kapangyarihang imperyal. Nakihati rito ang Constantinople sa imperyo ng sanlibutan. At ni ang mga Goth ni ang mga Vandal ay hindi naghari sa lungsod na yaong nananatiling imperyal, na ang emperador nito, matapos ang unang paglilipat ng luklukan ng imperyo ni Constantino, ay madalas na itinuring ang emperador ng Roma bilang kaniyang hinirang at kahaliling tagapamahala. At ang kapalaran ng Constantinople ay itinakda para sa iba pang mga kapanahunan, at ipinahayag ng ibang mga trumpeta. Tungkol sa araw, sa buwan, at sa mga bituin, sa ngayon ay ikatlong bahagi lamang ang tinamaan.

Ang pangwakas na mga salita ng Ikaapat na Trumpeta ay nagpapahiwatig ng magiging panunumbalik sa hinaharap ng Imperyong Kanluranin: 'Ang araw ay hindi nagliwanag sa ikatlong bahagi nito, at gayon din ang gabi.' Sa usapin ng kapamahalaang sibil, ang Roma ay napasailalim sa Ravenna, at ang Italya ay naging isang sinakop na lalawigan ng Imperyong Silanganin. Subalit—yamang ito'y higit na angkop na nauugnay sa ibang mga propesiya—ang pagtatanggol sa pagsamba sa mga larawan ang unang nagbunsod upang ang espirituwal at makalupang mga kapangyarihan ng papa at ng emperador ay magsalpuhan nang marahas; at, sa pagkakaloob sa papa ng lahat ng awtoridad sa mga iglesia, nagkaloob si Justinian ng tulong sa pagsusulong ng supremasiyang papal, na pagkatapos ay nag-angkin ng kapangyarihang lumikha ng mga monarka. Noong taong 800 ng ating Panginoon, iginawad ng papa kay Charlemagne ang titulong Emperador ng mga Romano.'—Keith. Muling inilipat ang titulong iyon mula sa hari ng Pransiya tungo sa hari ng Alemanya. At maging ang kathang-isip na ito ay

tuluyan at magpakailanmang tinalikdan ni Emperador Francis Ikalawa, noong Agosto 6, 1806.
A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.